

Ο α λ ή τ η ς

Βρώμικο , αμούστακο ακόμα .
Αδίστακτο , πανέξυπνο , κακόμοιρο παιδί .
Όπ' εύρισκε, κοιμότανε ακόμα και στο χώμα.
Δεν είχε δα κανένανε να το παρασταθεί .

Τη ζητιανιά και τη κλεψιά γνώριζε για να ζήσει .
Ζεστό ποτέ στο στόμα του δεν έβαλε φαΐ .
Ποτέ , ότι κι αν τού'διναν , δεν είπε να κρατήσει
έτσι για την επ'άυριο , μήπως του χρειαστεί .

Όσο και αν τον πείραζες ,δεν θα σ' αντιμιλούσε .
Μέσ' τη ψυχή όμως βαθιά. γινότανε σκυλί .
Η αδικία πού'βλεπε , γύρω του, τον πονούσε !
Ήτανε, ένα πραγματικά , περίεργο παιδί !

Δεν άκουγε σε όνομα , τον φώναζαν αλήτη .
Ποτέ του δεν πειράχτηκε κι ας ήταν προσβολή .
Πούθε βαστούς' η σκούφια του κι αν είχε ποτέ σπίτι ,
ήταν για όλους γύρω του, υπόθεση θολή .

Τα χρόνια πέραγαν απλά , τ'να μετά το άλλο .
Άντρας αυτός , δεν άλλαξε τη συμπεριφορά .
Όσπου μια μέρα το κακό μας ήρθε το μεγάλο
που την Ελλάδα σκλάβωσαν τα Άρια σκυλιά .

Ήταν σκυλιά χωρίς καρδιά , ένα μονάχα ξέραν :
Σε κάθε μια διαταγή να υπακούν τυφλά !
Από τη πρώτη τη στιγμή. μέσ' το χωριό μας φέραν
πείνα και ανασφάλεια και κάθε συμφορά !

Αν η σκλαβιά είναι βαριά , είν' πιο βαριά η πείνα .
Αυτή ρημάζει τα κορμιά, πετρώνει τη καρδιά .
Δεν είσαι πια ο σπλαχνικός. όπως τα χρόνια κείνα,
έχεις κλειδώσει τη καρδιά. με μαύρη κλειδαριά !

Όλ' υποφέραμε πολύ, μ' απ' όλους παραπάνω
αυτοί που γυροφέρνανε, στους δρόμους , οι φτωχοί .
Ποιος να γυρίσει να τους δει, στο πόνο του απάνω ;
Γι' αυτό όσοι πεθαίνανε ήταν πιο τυχεροί .

**Μέσα στους τόσους τους φτωχούς, που γύρναγαν κει πέρα ,
ήταν κι ένα μικρό παιδί, πού' χασε τους γονείς .
Από τη πείνα πέθαναν, κ' οι δυο τους κάποια μέρα
κι άφησαν έρμο τ' ορφανό . Ποιος να το δει ; Κανείς !**

**Κι όμως υπήρξε μια καρδιά , μεγάλη , πλατυτέρα,
ακόμα κι απ' τον ουρανό , που νοιάστηκε γι' αυτό !
Ότι κι αν τύχαινε να βρει στη ζητιανιά όλη μέρα,
το φύλαγε και τό'δινε το βράδυ στο μικρό !**

**Ως π' ένα βράδυ παγερό , που ο βοριάς λυσσούσε
και το μικρό τουρτούριζε τ' άμοιρο νηστικό ,
στην αγκαλιά του τό'κλεισε όσο σφιχτά μπορούσε,
να το ζεστάνει θέλησε ,αν ήταν μπορετό**

**Την άλλη μέρα το πρωϊ, τους βρήκανε δυο ξένοι .
Ο πιτσιρίκος ήσυχος κοιμόταν ο φτωχός ,
Μα του Αλήτη η αγκαλιά ήτανε παγωμένη !
Η όψη τ' όμως έλαμπε κι ας ήτανε νεκρός !!**

=== ==

**Θ.Σ.Μεσσηνέζης- 08/04/2010
Από ένα πραγματικό γεγονός που συνέβη το
1942 στο νησί**